

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **A. H.**, zastoupené JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. 62 Az 110/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Radima Vicherka **se u r č u j e** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 12. 2004, č. j. OAM-3413/VL-20-15-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti, doplněné dne 8. 8. 2005, výslovně namítá důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a jejich naplnění spatřuje v tom, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu věci a že důkazy, které si obstaral, nebyly úplné. K tomu s odkazem na čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků uvádí, že souhrn jednotlivých okolností může vyvolat efekt opodstatnění pronásledování. Stěžovatelce totiž bylo vyhrožováno zabitím jejího syna a podstatné přitom není, že je pronásledována soukromou osobou, nýbrž že na Ukrajině se nemůže obrátit o pomoc na žádnou relevantní instituci, protože jsou zkorumpovány.

Proto stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření odkazuje na obsah správního spisu a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatelka obsahem kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Tvrzený kasační důvod obsažený v písm. d) cit. ustanovení (tzn. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí) stěžovatelka nikterak argumentačně nekonkretizuje, takže ho zdejší soud ani samostatně nepřezkoumával, byv vázán důvody kasační stížnosti a sám ex officio tuto nepřezkoumatelnost neshledav.

K uplatněným stížnostním námitkám soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka požádala o azyl dne 24. 11. 2004. Do České republiky přicestovala dne 10. 8. 2003, když již od roku 1999 střídavě žila na Ukrajině a v České republice, kde pracovala. Jako důvod odchodu ze země původu stěžovatelka setrvala uváděla snahu vydělat si peníze, jelikož na Ukrajině nebyla schopna platit ani nájemné, půjčila si za tím účelem peníze, které nemohla vrátit, a věřitelé jí vyhrožovali zabitím syna, který v současnosti žije u kamarádky ve Lvově, a přepadli také její byt.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, je nucen konstatovat, že podle svojí ustálené judikatury (viz např. rozsudky sp. zn. 5 Azs 50/2003, sp. zn. 5 Azs 170/2004) správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovést, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce se váže k předmětu soudního řízení, totiž k rozhodnutí vydanému správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ustanovení § 75 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázeno zásadou aktivity žadatele o azyl (břemeno tvrzení). Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.

V projednávané věci je z obsahu správního spisu nad veškerou pochybnost zřejmé, že žalovaný při zjišťování důvodů pro podání žádosti o azyl stěžovatelkou postupoval korektně. Ze sledu otázek, které byly stěžovatce kladeny (viz protokol o pohovoru ze dne 29. 11. 2004), je patrné, že jí umožňovaly se k důvodům žádosti o udělení azylu podrobně vyjádřit, žalovaný si opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a nelze mu důvodně vytýkat žádné procesní pochybení, jestliže samotná stěžovatelka svoje tvrzení nikterak nekonkretizovala a nedoložila. Za situace, kdy stěžovatelka v průběhu správního řízení neuváděla žádný z azylově relevantních důvodů, žalovaný její žádost o udělení azylu správně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. a v jeho postupu ani ve vydaném rozhodnutí nelze spatřovat vady nebo nezákonnost.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatelky ohledně obav z vyhrožování ze strany věřitelů. K tomu zdejší soud pro stručnost toliko odkazuje např. na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 6 Azs 45/2003 (www.nssoud.cz), podle něhož tyto obavy nespádají pod žádný z azylově relevantních důvodů, jelikož se jedná o výhrůžky od soukromých osob, kdy z okolností konkrétní věci není nikterak zřejmé, že by byly podporovány či alespoň vědomě tolerovány veřejnou mocí. Stěžovatelka tak zůstává na úrovni apodiktického a zcela paušálního tvrzení ohledně celkově zkorumpované situace orgánů ochrany práva a občanů v zemi původu, které však samo o sobě zjevně nemůže obstát a nemůže tedy ani přesvědčivě vysvětlit, že se vůbec nepokusila obrátit se na některou z možných institucí za účelem obrany před zmíněným vyhrožováním. Lze tak zopakovat, že stěžovatelka v průběhu správního řízení ani netvrdila, že by byla pronásledována pro některý z azylově relevantních důvodů, a za tyto důvody nelze považovat ekonomické problémy (např. rozsudek sp. zn. 4 Azs 23/2003, sp. zn. 4 Azs 38/2003, sp. zn. 3 Azs 22/2004, viz www.nssoud.cz).

Napadený rozsudek krajského soudu je tedy konformní s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v posuzování obdobných věcí. Ohledně námítky vztahující se k jeho nezákonnosti je proto možno odkázat na shora citovanou konstantní judikaturu a ohledně tvrzených vad správního řízení stěžovatelka tyto vady nikterak nekonkretizuje.

Nejvyšší správní soud tak v daném případě nezjistil naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Radim Vicherek; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci, doplnění kasační stížnosti; a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 12 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 tohoto zákona, činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu